

ZNAMENÍ HVĚZD

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

MIZEJÍCÍ OZVĚNY

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci

Znamení hvězd

Mizející ozvěny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Kočičí válečníci: Znamení hvězd (2)

– Mizející ozvěny – e-kniha

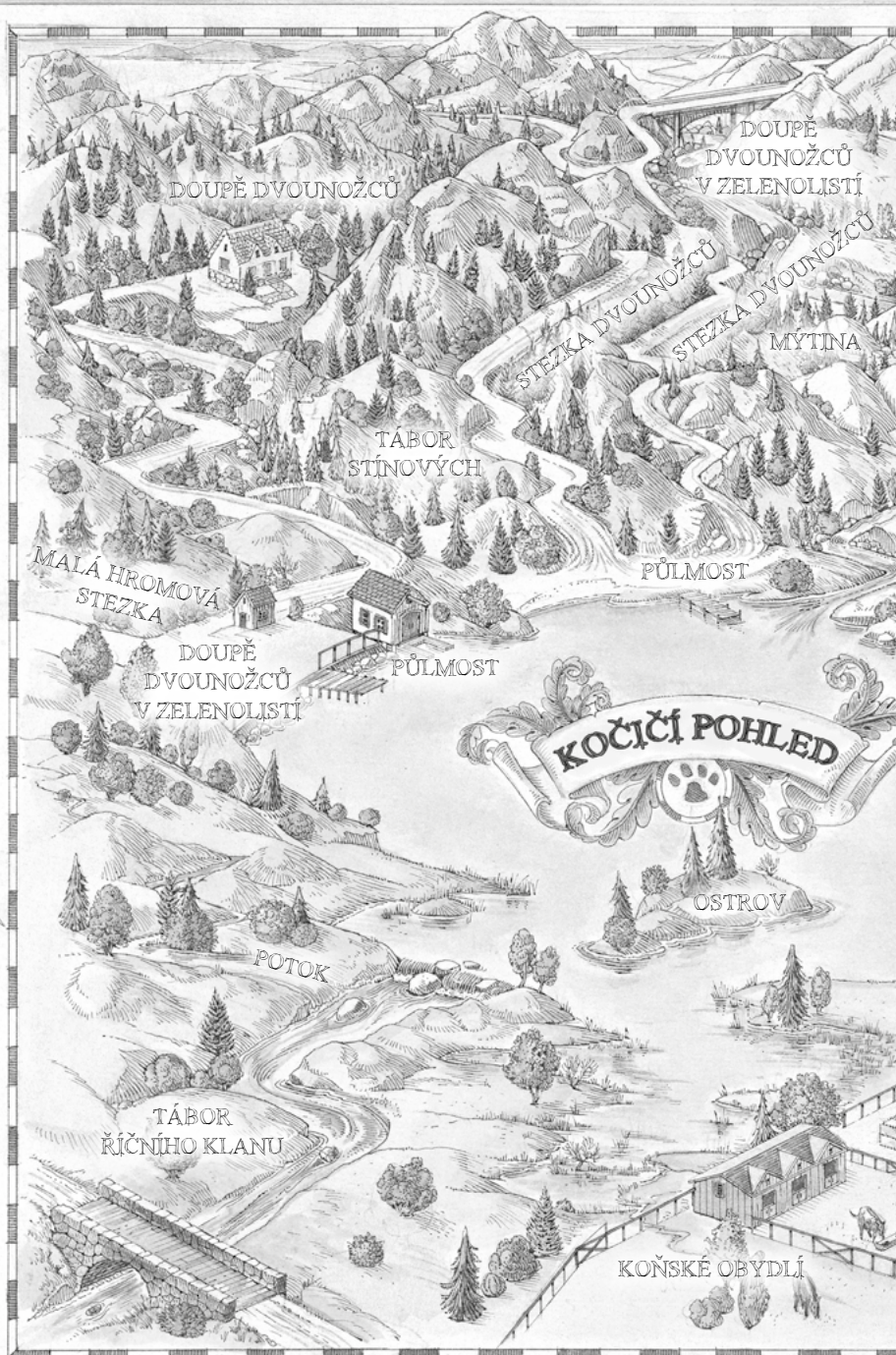
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

Zvláštní poděkování patří Kate Caryové

ZNAMENÍ HVĚZD

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

MIZEJÍCÍ OZVĚNY

Erin Hunterová

Albatros

*Pro skutečnou Břečťanotlapku
a celý DalekoCestující klan*

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: Omen of the Stars – Fading Echoes

© Working Partners Limited, 2010

Translation © Beata Krenželoková, 2026

Cover art © Owen Richardson, 2015

Map art © Dave Stevenson, 2015

ISBN v tištěné verzi 978-80-00-08311-7

ISBN e-knihy 978-80-00-08342-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08343-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-08339-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

LÉČITEL

SOJČIPÍRKO – šedý mourek

VÁLEČNÍCI

(KOCOŮŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

ŠEDÝ PRUH – šedý kocour s dlouhou srstí

MÍLA – pruhovaná šedá mourka

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka se zelenými očima

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými skvrnami

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

ŠÍPKOTLAPKA – učednice

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenýma očima

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovýma
očima, bývalá léčitelka

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a jantarovýma
očima

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenýma očima

BOBULÁK – krémově zbarvený kocour

LÍSKOCHVOSTKA – malá šedobílá kočka

KVĚTINOTLAPKA – učednice

MYŠOVOUS – šedobílý kocour

ČMELÁKOTLAPKA – učedník

POPELOUŠKA – šedá mourka

BŘEČTANOTLAPKA – učednice

LVÍ PLAMEN – zlatý mourek s jantarovýma očima

HOLUBITLAPKA – učednice

LÍŠOUN – mourovatý kocour s ryšavou srstí

LEDOUŠKA – bílá kočka

ŽABOUN – černobílý kocour

RŮŽINA – kočka s tmavě krémovým kožíškem

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,
KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

ŠÍPKOTLAPKA – tmavě hnědá kočka

KVĚTINOTLAPKA – žlutohnědá a bílá kočka

ČMELÁKOTLAPKA – velmi světle šedý kocourek s černými pruhy

HOLUBITLAPKA – světle šedá kočka se zelenýma očima

BŘEČTANOTLAPKA – stříbrobílá mourovatá kočka s tmavě
modrýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle
zelenýma očima

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž
koňského obydlí

MAKOMRÁZKA – žlutohnědá kočka (matka TŘEŠNIČKY, zrzavé kočky,
a KRTEČKA, krémově hnědého kocourka)

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem
kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

FEŠÁK – baculatý mourek se šedivým čumáčkem, bývalý samotář

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

PLAMENNÝ OCAS – zrzavý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUDÁK – malý hnědý kocour

FRETKOTLAPKA – uředník s krémovým a šedým kožíškem

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

JABLOUŠKA – strakatá hnědá kočka

VRAŇÁK – černobílý kocour

KRYSOJIZVÁK – černý kocour s dlouhou jizvou přes záda

BOROVICOTLAPKA – černá uřednice

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

ŠPAČKOTLAPKA – zrzavý uředník

OLIVOUŠKA – žlutohnědá kočka

SOVÍ DRÁP – světle hnědý mourek

REJSKONOŽKA – šedá kočka s černýma nohama

SPÁLOCHLUP – tmavě šedý kocour

RUDOVRBÁK – strakatý hnědozrzavý kocour

TYGRÍ SRDCE – tmavě hnědý mourek

SVĚTLOUŠKA – kočka s krémovým kožíškem

MATKY

STŘAPINA – mourovatá kočka s dlouhou srstí, zježenou na všechny strany

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

HADÍOCAS – tmavě hnědý kocour s mourovatě pruhovaným ocasem

BĚLOVODA – bílá kočka s dlouhou srstí, slepá na jedno oko

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

POŠTOLÍK – strakatý šedý léčitel

VÁLEČNÍCI

VSPANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

FOUSKOTLAPKA – světle hnědý učedník

BĚLINA – malá bílá kočka

NOČNICE – černá kočka

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

LISTOOCAS – tmavý mourek s jantarovýma očima

MRAVENČÁK – hnědý kocour s jedním černým uchem

ŽHAVOUN – šedý kocour s dvěma tmavými tlapkami

VŘESOCHVOSTKA – světle hnědá mourka s modrýma očima

HLODÁŠOTLAPKA – šedobílá učednice

VÁNKOCHLUP – černý kocour s jantarovýma očima

BALVANOTLAPKA – velký světle šedý učedník

OSTŘICOFOUSKA – světle hnědá mourka

VLAŠTOCHVOSTKA – tmavě šedá kočka

SLUNEČNOUŠKA – žlutohnědá kočka s velkou bílou skvrnou na čele

STARŠÍ

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými
skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovaná kočka

VRBOZÁŘE – tmavě mourovaná učednice

VÁLEČNÍCI

RÁKOS – černý kocour

DUTOTLAPKA – šedý, mourovaný učedník

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka

PSTRUHOTLAPKA – světle šedá, mourovaná učednice

MÁTOCHLUP – světle šedý mourek

LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrými očima

STŘEVLOCHVOSTKA – tmavě šedá kočka

MECHOTLAPKA – hnědobílá učednice

OBLÁZKONOŽKA – strakatý šedý kocour

HBITOTLAPKA – světle hnědý učedník

SLÉZOUN – světle hnědý mourek

ČERVENČÍ KŘÍDLO – žlutohnědý a bílý kocour

BROUKOFOUS – hnědobílý mourek

OKVĚTNOUŠKA – šedá a bílá kočka

TRÁVOCHLUP – světle hnědý kocour

MATKY

ŠEROUŠKA – hnědá mourka

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrými očima

STARŠÍ

SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka

MRŠTNÝ OCAS – zrzavo-bílý kocour

KOČKY, KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

KOUŘ – svalnatý šedobílý kocour, který žije ve stodole u koňského obydlí

NIITKA – malá šedobílá kočka, která žije u koňského obydlí

OSTATNÍ ZVÍŘATA

PŮLNOC – jezevčice vzhlížející ke hvězdám, která žije u moře

ÚVOD

Nad lesní půdou bez života si šeptaly stromy a chrastily o sebe větvemi. Jejich hladké kmeny ověňčila mlha, bledá jako kost, která vířila temným nočním lesem. Nad větvemi zívala obloha, bezhvězdná a chladná. Nevisel na ní ani měsíc, který by vrhal do lesa stíny, ale i tak pronikala mezi stromy zlověstná záře.

Po mrtvé zemi dusaly něčí packy. Dva válečníci se postavili na zadní a vrhli se na sebe, jejich kroutící se těla vypadala v přítmí přízračně. Jeden válečník byl hnědý a druhý černý. Vítr právě zachrastil větvemi a hnědý kocour se krutě ohnal po svém štíhlém protivníkovi. Černý kocour uhnul a ani na okamžik neodtrhl oči od pacek svého nepřítele; soustředěně ho sledoval.

Hnědý válečník minul a ztěžka dopadl na zem, příliš pomalu se otočil, aby se vyhnul ostrému kousnutí černého kocoura. Zasyčel, znovu se postavil na zadní, na jedné noze se otočil a pak skočil. Jeho přední packy dopadly na ramena černého kocoura jako kameny.

Kocour se pod tíhou toho úderu svalil na zem. Vyrázil si dech, když hrudí narazil o zem. Hnědý válečník zaryl své ostré drápy

do protivníkovy kožišky a nakrčil čumáček, když mu z rány vytryskla slaná, rudá krev.

Černý kocour byl mrštný jako had, vyklouzl svému protivníkovi ze spárů a rytmicky se po něm začal ohánět předními packami, nejdřív na jednu stranu a pak na druhou, dokud hnědý válečník neucukl. Jakmile ucukl – v ten jediný okamžik rozptýlení –, černý kocour po něm skočil a zakousl se mu hluboko do přední nohy.

Válečník zavyl a setřásl kocoura ze své nohy; oči mu plály vzteky. Kocouři na sebe chvíli jen vypočítavě hleděli. Pak se černý kocour sklonil, otočil se a poškrábal hnědému válečníkovi jeho sněhově bílé břicho. Hnědý válečník ho však přitlačil k zemi dřív, než stihl černý kocour utéct, a zaryl mu do kožišky své dlouhé, zahnuté drápy, čímž ho přišpendlil k zemi.

„Moc pomalu,“ zavrčel hnědý válečník.

Černý kocour sebou házel a v očích mu probleskla panika, když se jeho protivník začal sklánět k jeho krku.

„To stačí.“ Ze stínů vystoupil tmavý mourek a jeho široká ramena rozvířila mlhu.

Kočky ztuhly a pak se od sebe odtáhly. Hnědý válečník se posadil na zadní a zvedl jednu přední packu, jako by ho bolela. Černý kocour se vyškrábal na nohy a setřásl si z kožišky kapičky krve.

„To bylo dobré, Jestřábe.“ Tmavý mourek uznale kývl na hnědého válečníka se širokými rameny; pak pohledem přejel na černého kocoura. „Zlepšuješ se, Vánkochlupe, ale jestli chceš porazit silnější válečníky, musíš být ještě rychlejší. Když se svému protivníkovi nedokážeš vyrovnat váhou, musíš místo toho využít svou rychlost a použít jeho váhu proti němu.“

Vánkochlup se uklonil. „Zapracuju na tom, Měsíční drápe.“

Pak ze stínů vyklouzl čtvrtý kocour. Jeho stříbrné pruhy v kožíšku zářily v přímém. Protáhl se kolem Měsíčního drápa. „Jestřáb se vyrovná jakémukoli válečníkovi,“ zavrňel sladce jako med. „Není moc koček, které by měly takové dovednosti a sílu.“

Měsíční dráp se zašklebil. „Ticho, Proužku!“ zasyčel. „Jestřáb ví, jak je silný.“

Proužek zamrkal. „Nechtěl jsem...“

Měsíční dráp ho přerušil. „Ale vždycky je prostor pro zlepšení.“

Zpoza stromu se vynořil pátý kocour. Oproti hladké šedé kůře stromu bylo vidět, jak je jeho tmavě hnědý kožíšek zježený. „Jestřáb příliš spoléhá na svou sílu,“ zabručel. „Vánkochlup zas na svou rychlost. Společně by vytvořili dokonalého válečníka. Zvlášť jsou ale zranitelní.“

„Zlomený měsíci.“ Jestřáb přivítal rozcuchaného mourka vyceňením zubů. „Máme poslouchat rady od válečníka, který nezvládl umlčet ani Sojčipírka?“

Zlomený měsíc trhl špičkou ocasu. „Nečekal jsem, že Hvězdný klan bude tak tvrdě bojovat za jeho záchranu.“

„Nikdy nepodceňuj svého nepřítele.“ Jestřáb natáhl packu a trhl sebou.

Vánkochlup si olízl hluboké škrábance na boku a jazyk se mu zbarvil jeho vlastní krví.

„Musíme být připravení,“ zavrčel Měsíční dráp. „Nestačí zvládnout porazit jednoho nepřítele. Musíme cvičit, dokud nebudeme schopní zvládnout celou hlídku jednou packou.“

Vánkochlup vzhlédl od své rány a v očích se mu zablesklo. „Už zvládnou při výcviku porazit Zaječáka i Listoocase.“

Měsíčnímu drápovi potemněly oči. „Výcvik je jedna věc. Válečníci ale bojují divočeji, když jim jde o život.“

Vánkochlup zaryl drápy do země. „Zvládnou bojovat tvrději.“

Měsíční dráp přikývl. „Máš ze všech největší důvod.“

Vánkochlup zavrčel.

„Ukřivdili ti,“ mňoukl Měsíční dráp tiše.

Vánkochlup se svou mladou tváří najednou v přítmí vypadal, jako by byl zase kotě. „Vy jste zjevně jediní, kdo to tak vidí.“

„Říkal jsem ti, že se musíš pomstít,“ připomněl mu Měsíční dráp. „A s naší pomocí se pomstíš každé kočce, která tě kdy zradila.“

Vánkochlup vypadal stále hladověji, zatímco tmavý válečník pokračoval.

„A taky každé kočce, která jen přihlížela a nic neudělala, zatímco ostatní si nárokovali to, co mělo být právem tvoje.“

„Počínaje Vranipírkem,“ zavrčel Vánkochlup jméno svého otce.

Zlomený měsíc švihl svým zahnutým ocasem ve vzduchu. „Jak tě tvůj otec bránil?“ Jeho slova zněla tak hořce, jako by je poskvřnily jeho vlastní vzpomínky.

Proužek se přisunul blíž. „Nikdy si tě nevážil.“

Měsíční dráp mávl na pruhovaného válečníka ocasem, aby ho zahnal zpátky. „Snažil se tě zlomit, udělat tě slabým.“

„To se mu nepovedlo,“ prskl Vánkochlup.

„Ale snažil se o to. Možná si vážil svých hromových koťat víc. Ta tři koťata se nikdy neměla narodit.“ Měsíční dráp došel až k mladému válečníkovi; oči se mu zaleskly a zahleděl se Vánkochlupovi do očí jako had lákající svou kořist. „Byl jsi odkojen na lžích a slabostech jiných. Trpěl jsi, zatímco jiní si žili skvěle. Ale jsi sil-

ný. Všechno to napraviš. Tvůj otec zradil svůj klan a zradil i tebe. Jezerní lístka zradila Hvězdné, když ho pojala za partnera.“

Vánkochlup mrskal ocasem. „Donutím je zaplatit za to, co udělali.“ V jeho očích nebyl žádný žár, jen chladná nenávist. „Pomstím se jim úplně všem.“

Zlomený měsíc se prodral kupředu. „Jsi šlechtitý válečník, Vánkochlupe. Nemůžeš žít život zplozený ze lží. Na to máš oddanost válečnickému zákoníku až příliš zakořeněnou.“

„Ne jako ti slaboši,“ souhlasil Vánkochlup.

Jestřáb se postavil. „Další kolo?“ navrhl.

Měsíční dráp zavrtěl hlavou. „Mám pro tebe jiný úkol.“ Otočil svou širokou hlavu k válečníkovi.

Jestřáb přimhouřil oči v ledové škvírky. „Jaký?“

„Je tu další učednice,“ pověděl mu Měsíční dráp. „Má velkou moc. Musí se k nám přidat, aby byla bitva vyrovnaná.“

„Chceš, abych ji navštívil?“ mňoukl Jestřáb zlověstně.

Měsíční dráp přikývl. „Dostaň se jí do snů. Přesvědč ji, že naše bitva je její osud.“ Mávl špičkou svého dlouhého tmavého ocasu. „Běž.“

Válečník se širokými rameny se otočil a zmizel v mlze. Měsíční dráp za ním ještě zavrčel: „Nemělo by to být těžké. Je připravená.“

KAPITOLA 1

Holubitlapka se třásla ve spaní.

„Holubitlapko! Holubitlapko!“ kvílely kolem ní hlasy, zatímco bojovala v proudu vody, která ji tahala za kožíšek a vířila s ní temnotou. „Holubitlapko!“ Hlasy protínal strach. Stromy a větve chrastily kolem ní a proud ji unášel dál. Pod ní zela tak hluboká temnota, až se zalykala zděšením.

„Holubitlapko!“ ozvalo se jí v uších Vlnkoocasovo zoufalé a osamělé kňourání.

Polekaně otevřela oči a zamrkala.

Vedle ní se právě probouzela její sestra Břečťanotlapka. „Něco se ti zdálo?“ Stříbrobílá mourka zvedla hlavu a ustaraně se na Holubitlapku podívala. „Cukalas sebou jako myš.“

„Noční můra.“ Holubitlapka se snažila mluvit klidně, ale srdce jí stále bušilo jako o závod a v hlavě se jí ozývalo Vlnkoocasovo volání. Olízla Břečťanotlapce hlavu. „Už je to pryč,“ zalhala.

Břečťanotlapka zase zavřela své rozespálé oči a Holubitlapka vdechla sestřinu něžnou vůni. *Jsem doma*, opakovala si.

Protáhla se ve svém pelíšku a zachvěla se až po špičku ocasu. Pak se vyškrábala na packy. Opatrně se propletla mezi pelíšky a zamířila ven z doupěte.

Měsíční svit zaléval mýtinu a nad skalními stěnami, které obklopovaly tábor, už mléčný ranní svit barvil obzor. Ze školky se ozývalo mňoukaní Makomrázčinyých novorozených koťat a z ostatních doupat se neslo chrápání koček. Vzduch byl zvláštní, Holubitlapka cítila na čumáčku chlad a vlhkost. Na svém jazýčku po mnoho úplňků nepoznala nic než jen vyprahlé sucho. Teď ale konečně cítila čerstvou lesní zeleň, která byla tak opojná, až se jí z ní sbíhaly sliny.

Po hvězdné obloze pluly mráčky, které zakrývaly Stříbrnou kožesinu jako pavučiny. Holubitlapka se zamyslela, jestli ji z řad jejich hvězdných předků už sleduje i Vlnkoocas.

Mrzí mě to. Ta slova se jí ozývala v hlavě jako houkání osamělé sovy.

I když se dlouhá výprava proti proudu udála už před čtvrt úplňkem, stále ji bolely svaly, jen si na to vzpomněla. Holubitlapka se vydala s Lvím plamenem a dvěma kočkami z každého klanu podél potoka, aby našli bobry, kteří zablokovali proud, čímž zabránili vodě vtékat do jezera. Kočky pak společně hráz zničily a uvolnily vodu, která jezero zase naplnila. Teď se na jejich území zase vracel život. Cítila, jak to v lese šumí, a slyšela šustění kořisti za stěnami tábora.

Dmula se pýchou. To ona ucítila bobry, kteří se snažili potok zablokovat. Pomohla hráz rozbít a teď mohly všechny klany zase přežít. Ale její vzpomínky byly hořkosladké jako řebříček. Říční válečník Vlnkoocas při boji s velkými hnědými zvířaty zemřel;

jejich těžká těla byla ještě silnější než ta liščí a ostré žluté zuby smrtelnější než drápy.

Holubitlapce plnily hlavu vzpomínky na výpravu už od té doby, co se vrátili, a Vlnkoocasova smrt ji pronásledovala ve snech. Měl to Lví plamen stejně? Neodvažovala se ho zeptat. Ani Sojčipírkovi se nedokázala svěřit, jak moc na tu výpravu stále myslí. Mohli by si o ní myslet, že je slabá. Ale ona před sebou měla velký osud.

Jak by mohla dostat proroctví, které bylo před mnoha úplňky sděleno Ohnivému měsíci? *Budou tři, příbuzní tvých příbuzných, kteří budou držet moc hvězd ve svých packách.*

Holubitlapka byla jednou z těch Tří, spolu s Lvím plamenem a Sojčipírkem. Pořád z toho byla v šoku. Ještě nebyla učednicí ani jeden celý úplněk, a už na svých ramenech nesla větší břímě než starší válečníci. Co jiného mohla dělat než zdokonalovat tu schopnost, kterou dostala? Tu moc, díky které se stala jednou ze Tří? Každý den cvičila a roztahovala své smysly tak hluboko do lesa, jak jen dokázala. Slyšela zvuky a cítila pachy i pohyby, které nezachytil ani Sojčipírko.

Teď se Holubitlapka krčila před doupětem se zavřenýma očima a vlhký vzduch jí čechral kožíšek. Vypudila z hlavy hlínu, kterou cítila po packami, a soustředila se na zvuky, které vydávala Makomrážčina kořata vrtící se ve školce. Pak své smysly rozprostřela ještě dál. Les se chvěl životem. Smysly se jí naplnily vůněmi i zvuky; ptáci si natrásali peří, než začali cvrlikat, a ranní hlídka stínových koček právě ospale vyklouzla z tábora a nemotorně se vydala dál po kluzké půdě poseté jehličím. Učednice na jazyku ucítila i pronikavou vůni šanty kočičí rostoucí vedle opuštěného

dvounožčího obydlí. Zvuk vody zurčící v kamenitém korytě na území Větného klanu jí rozechvěl chloupky v uchu.

Počkat!

Proč se touhle dobou plíží podél jezera dvě kočky?

Holubitlapku rozbrněl kožíšek úzkostí. Otevřela oči a zamrkala. Měla by to někomu říct. Ale jak by to mohla vysvětlit, aniž by prozradila svou tajnou moc? *Lví plamen?* Ne. Nemohla jít za svým učitelem. Ten ještě spal ve válečnickém doupěti a bylo by nemožné ho vzbudit a nevyrušit při tom i ostatní spící válečníky.

Sojčipírko? No samozřejmě! Sojčipírko spí sám v léčitelském doupěti od té doby, co se Jezerní lístka připojila k válečníkům. Holubitlapka se rozeběhla přes mýtinu a prodrala se ostružiním, které zakrývalo vchod do stinné jeskyňky.

„Sojčipírko!“ Zeširoka otevřela oči, aby si přivykla na přítmí. Pospíšila si k jeho pelíšku a dloubla do něj čumáčkem.

Jeho šedivý kožíšek byl ze spánku rozčuchaný a čumáček měl schovaný pod packami. „Běž pryč,“ zabručel.

„Je to důležité,“ sykla Holubitlapka.

Léčitel zvedl bradu a zamrkal svýma slepýma modrýma očima. „Měl jsem sen!“ vyštěkl.

Holubitlapka ztuhla. Nevyrušila ho právě ze snu od Hvězdného klanu?

„Mohl jsem ulovit myš.“ Sojčipírko roztáhl packy fousek od sebe. „Byla takhle daleko.“

Holubitlapka pobaveně zavrnila. Potěšilo ji, že i Sojčipírko má obyčejné sny o myších jako ostatní kočky. „Omlouvám se.“

„To není vtipné!“ Sojčipírko vstal a vytrásl si kožíšek.

Holubitlapka uhnula, když vyskočil ze svého pelíšku a dopadl přímo vedle ní.

„Tak co se děje?“ Sojčipírko si olízl packu a uhladil si fousky.

„Kolem jezera jdou dvě kočky.“

Sojčipírko položil packu zase na zem a podíval se jí do očí. Holubitlapka zamrkala. Pořád si nezvykla na to, že se Sojčipírko někdy choval, jako by viděl, i když byl slepý.

„Míří k hromovému území?“

Holubitlapka přikývla. Ulevilo se jí, že se jí neptá, jestli si je jistá. Prostě jí věřil. Naprosto jí věřil. Měl víru v její moc. Vážně patřila mezi Tři.

Sojčipírko zhluboka zamyšleně vydechl. „Víš, ze kterého jsou klanu?“

Proč to nezjistila už dřív? Holubitlapka znovu natáhla své smysly a nechala se donést až ke břehu jezera, kde našla dvě kočky, která šly stále dál. „Říční klan,“ vydechla, když zavěťřila jejich rybí pach. Uviděla i barvu jejich kožíšků: jedna byla zlatavě strakatá a druhá šedá.

Strakatá kočka byla menší. „Křídlenka.“ Cítila z léčitelčina kožíšku pronikavou vůni bylin.

Šedá kočka byla větší a měla svalnatější ramena jako zkušená válečnice. „A Mlha.“ Zástupkyně říční velitelky.

Sojčipírko přikývl a oči mu potemněly.

„Co se děje?“ Holubitlapka se k němu naklonila blíž.

„Truchlí,“ zamumlal.

Pak si všimla, že se říční kočky smutně loudají. Ale zármutek, který pronikal až do Sojčipírkova hlasu, jí prozradil, že léčitel jejich smutek skutečně cítí, jako by byl jeho vlastní. „Kvůli čemu truchlí?“

„Asi zemřela Levharthvězda,“ povzdechl si.

„Zemřela?“ Holubitlapka ztuhla. „Už přišla o všechny životy?“

„Byl to její devátý. Byla to otázka času.“ Sojčipírko se pomalu postavil na packy a zamířil k puklině ve skále v zadní části léčitelského doupěte. „Mlha a Křídlenka určitě míří k Měsíčnímu jezírku,“ zavolal přes rameno, „aby mohla Mlha obdržet devět životů.“

Zmizel v puklině a jeho hlas se nesl ze stínů. „Když už jsme tak brzy vzhůru, tak můžeme být aspoň užiteční,“ mňoukl vyčítavě.

Ale Holubitlapka ho sotva slyšela. *Levharthvězda je mrtvá?* Natáhla své smysly až za jezero do tábora Řičního klanu. Mysl jí zaplnily výjevy zdrceného klanu. Kočky neklidně posedávaly kolem těla ležícího uprostřed mýtiny, zatímco ostatní pokrývali jeho skvrnitý kožíšek rozmarýnem a mátou, aby překryli pach smrti. Jedna matka právě naháněla svá kotata zpátky do školky.

Sojčipírko se vynořil z pukliny se svazkem bylin. „Mlha bude skvělou velitelkou,“ mňoukl, položil byliny na zem a zamířil zpátky k puklině. „Je spravedlivá a moudrá. A ostatní klany ji respektují.“ Pak se vrátil s dalším velkým svazkem bylin a položil ho vedle toho prvního.

„Loví teď Levharthvězda s Hvězdným klanem?“

„Přivítají ji jako šlechtnou válečnici.“ Sojčipírko začal třídit listy na menší hromádky. Holubitlapka nakrčila čumáček, když ucítila všechny ty pronikavé pachy.

Zaměřila svou pozornost zpátky k léčitelskému doupěti. „Co to děláš?“

„Musíme ty byliny rozprostřít, aby uschnuly.“

„Ale co budeme dělat s Levharthvězdou?“

„Nic.“ Sojčipírko k ní posunul jednu hromádku bylin. „Do pukliny napršelo a nechci, aby shnily,“ vysvětlil.

„Neřekneme to Ohnivému měsíci?“

„Chceš ho budit?“

Holubitlapka zírala na hromádku bylin. Asi nebude vadit, když počká, až se její velitel vzbudí a sám vyjde ze svého doupěte.

Sojčipírko už mistrně rozdělával listy ze své hromádky a ukládal je na zem jeden vedle druhého, aby uschnuly. Holubitlapka opatrně odlepila široký, schlíplý list od ostatních. „Vždycky se stane velitelem ten, kdo byl jeho zástupcem?“

„Pokud se nenajde nějaký jiný válečník, který věří, že by klan dovedl vést lépe.“

Holubitlapka na něj překvapeně pohlédla; list jí visel z tlapy. „Už se to někdy stalo?“

Sojčipírko přikývl. „Ve Větrném klanu, Jednofousý měsíc musel o velitelství bojovat.“

„Bojovat?“ Holubitlapka položila list vedle ostatních a snažila se ovládnout své packy, aby se jí netřáslly. Vážně se druhové mohli proti sobě takhle obrátit?

„Bahňák si myslel, že by byl lepším velitelem,“ odpověděl Sojčipírko jakoby nic. Jeho řada sušících se listů už byla dlouhá jako ocas. Holubitlapka se tedy snažila zrychlit.

„Opatrně!“ upozornil ji Sojčipírko. „Jestli je roztrhneš, přijdeme o jejich léčivou šťávu.“

Holubitlapka zaváhala, než oddělila z vlhké hromádky další list. „Stává se to často?“ Svíral se jí z toho žaludek. „Bojují spolu druhové, aby se stali veliteli?“

Sojčipírko zavrtěl hlavou. „Je to vzácné. A pokud je Mlha už na cestě k Měsíčnímu jezírku, znamená to, že se jí nikdo nepostavil.“ Začal narovnávat listy, které už Holubitlapka rozložila. „Ale kdysi by s ní někdo možná rád bojoval.“

„Kdo?“ Holubitlapka znovu natáhla své smysly k říčnímu táboru a nervózně hledala jakýkoli neklidný ocásek nebo vytasené drápy, které by mohly značit nespokojenost. Ale nenašla nic než jen pomalé kroky a stažené ocasy truchlícího klanu.

„Jestráb,“ prskl Sojčipírko. „Křídlenčin bratr.“

„Jestráb?“ Holubitlapka už to jméno slyšela z příběhů, které vyprávěli starší o dnech, kdy se klany usadily u jezera.

„Už je mrtvý, díky Hvězdnému klanu.“ Sojčipírko nevzhlédl od své práce, ale jeho packy v práci zpomalily, jako by ho vzpomínky rozptýlily.

„Viděl jsi ho ve Hvězdném klanu?“ zeptala se Holubitlapka.

„Pospěš si.“ Sojčipírko její otázku ignoroval. „Chci ty listy rozložit, než vysvitne slunce, aby se stihly usušit.“

A viděl Vlnkoocase? přemýšlela, zatímco pokládala na zem další list. Vzpomínka na mrtvého říčního válečníka ji bodala u srdce.

Sojčipírko odešel do pukliny a vytáhl další hromádku vlhkých listů. „To Mlha a Křídlenka tě tak brzo probudily?“

Holubitlapka vzhledla a zamrkala.

„Vyrušily tě ze snů?“ naléhal dál.

Holubitlapka zavrtěla hlavou. Nechtěla mu říkat o snu, který jí narušil spánek.

„Zdalo se ti o Vlnkoocasovi?“

Holubitlapka ostře vzhledla; překvapilo ji, s jakou něhou se jí Sojčipírko zeptal. Byl v tom snu taky?

Léčitel zavrtěl hlavou. „Nechodím ti do snů.“

Čte mi teď myšlenky? Holubitlapka ucukla, ale Sojčipírko pokračoval.

„Poznám, že tě něco trápí, a cítím tvůj zármutek. Je jako kopřiva ve tvém srdci, spálí každou packu, která se ji pokusí vytrhnout.“

Holubitlapka začala odlepovat listy z hromádky a pokládat je na zem, jako by to byl ten nejdůležitější úkol, co kdy dostala. Snažila se skrýt své city. Co si o ní teď bude myslet, když ví, jak je měkká? Bude zklamaný, že je součástí Tří?

Ale Sojčipírko dál klidně rozdělával svoje byliny. „Možná máš pocit, že jsi za jeho smrt zodpovědná, ale nejsi,“ pověděl jí. „Máš svůj osud, ale to i každá jiná kočka. Vlnkoocas měl být součástí té výpravy k uvolnění potoka. Narodil se s dostatečnou kuráží a bez něho byste neuspěli. Jeho smrt nasměrovala vaši cestu a pomohla vám najít jiný způsob, jak bobry porazit. Zemřel, aby zachránil životy svých druhů. To Hvězdný klan ho dovedl do bitvy, ve které zemřel, ne ty.“

Holubitlapka hleděla hluboko do léčitelových modrých očí. „Vážně je to pravda?“

„Ano.“ Smotal roztržený list do pevného uzlíku a omotal ho druhým. Pak už byl jeho tón opět stejný jako dřív. „Štáva z tohohle listu ten zničený posílí,“ vysvětlil.

Holubitlapka přikývla, aniž by ho vlastně slyšela. Sojčipírkovi se podařilo dotknout se té kopřivy v jejím srdci a utišit její pálení. Poprvé od Vlnkoocasovy smrti našla klid. Bylo to tak snadné? Měla prostě jen následovat svůj vlastní osud a zbytek nechat na Hvězdném klanu?

Ale jednoho dne bude přece ještě silnější než Hvězdní. Lví plamen jí to slíbil. Co bude pak?

Posadila se na zadní. Sluneční svit už pronikal převislým ostružiním u vchodu do doupěte. Před ní ležely dlouhé řady usychajícího listí. „Ohnivý měsíc už bude vzhůru. Řekneme mu o Levharthvězdě?“

Sojčipírkovi se zablesklo v očích. „A jak mu vysvětlíš, že to víš?“

Holubitlapka se zamračila. „Neměl by Ohnivý měsíc o mé schopnosti vědět?“ Ohnivý měsíc předpokládal, že se o bobrech dozvěděla ze snu, který jí seslal Hvězdný klan, a Holubitlapka mu to nevyvrátila. Ale jak moc je pravděpodobné, že by měla sen o smrti velitelky z jiného klanu?

„Ne.“ Sojčipírko vzal list, který už začínal hnít, a odhodil ho do rohu doupěte. „Už tak je to dost složité.“

„Neví ani o tvých schopnostech?“

Sojčipírko ocáskem listy oprášil. „Ani neví, že jsme ti Tři.“

Holubitlapku začaly v břiše tížit obavy. „Neví to?“ Proč ne? Proč by měli svou moc tajit, když měli ochránit budoucnost klanů? A Ohnivý byl přece první, kdo se o tom proroctví dozvěděl. „Hvězdní by mu přece to proroctví nesdělovali, kdyby nechtěli, aby věděl...“

Sojčipírko ji přerušil. „Měla bys jít na hlídku,“ mňoukl. „Já už to tu dodělám.“

Otevřela tlamičku, aby něco namítla, ale Sojčipírko pokračoval. „Slyším Ostrodrápa vycházet z doupěte. Nebude chtít čekat.“

Holubitlapka se neochotně otočila. Sojčipírko už by jí stejně na nic neodpověděl. Když se prodrala ven z léčitelského doupěte, uviděla Ostrodrápa, jak sedí vedle povalených kamenů vedoucích na Vysokou římsu. Popelouška před ním přecházela sem a tam, zatímco ostatní válečníci se postupně vynořovali ze svých doupat,

aby si poslechli, co dnes budou mít za povinnosti. Uviděla, jak se v očích zástupce velitele mihlo překvapení, když vyšla ze Soj-čipírkova doupěte.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí Ostrodráp.

Holubitlapka se přinutila uklidnit, aby jí necukala ouška. „Jen mě trochu bolelo břicho,“ zalhala. „Už je to lepší.“

Ostrodráp přikývl. „V tom případě se můžeš připojit ke mně a Lvímu plamenovi.“

„Slyšel jsem svoje jméno?“ Lví plamen právě vyšel z válečnického doupěte a zíval.

„Připojíš se k ranní hlídce,“ pověděl mu Ostrodráp.

Zlatému válečníkovi se rozzářily oči. Pak spatřil Holubitlapku a zamračil se. Pátravě se na ni podíval; zjevně mu bylo jasné, že se něco děje. Ale Holubitlapka jen rychle zavrtěla hlavou.

Školka zašustila a ven se vyvalila Makomrázčina koťata se svou matkou v závěsu. Žlutohnědá kočka vyčerpaně zatřásla hlavou. „Proč musí koťata vstávat tak brzy?“ Zachytila Třešničku a Krtečka ocasem, jelikož se rozběhli směrem k válečníkům shromážděným u kamenů. „Neplete se jim pod nohy,“ varovala je.

„Ale já chci slyšet, co Ostrodráp říká,“ postěžovala si Třešnička.

„Nebudeme je rušit,“ slíbil Krteček.

Holubitlapka nevzrušeně zamrkala. Zatímco ji obklopili její druhové, kteří si nebyli vědomi ničeho jiného než jen loveckých hlídek, které je čekaly, v ní stále rezonovala Levharthvězdina smrt. Najednou měla pocit, jako by byla uvězněná za vodopádem a byla oddělená od svých druhů třpytícím se proudem vody a jejich hlasy utopilo burácení.

Pak k ní doběhla Břečťanotlapka. „Je tak brzy!“ postěžovala si, ale oči se jí leskly nadšením. „Nevoní les skvěle?“ Zhluboka se nadechla a olízla si tlamičku. „Ve vzduchu je cítit kořist.“

Ostrodráp na stříbrobílou učednici kývl. „Možná byste se měly s Popelouškou připojit k naší hraniční hlídce.“

„Ano, prosím!“ Břečťanotlapka se podívala na svou sestru. „Vsadím se, že dneska ulovím kořist jako první,“ škádlila ji.

Popelouška prošla kolem nich a mávla na ně ocasem. „Nebudeme lovit, dokud se neujistíme, že jsou hranice zabezpečené,“ připomněla své učednici.

„Ano, ale potom.“ Břečťanotlapka se rozběhla za svou učitelkou.

Holubitlapka je následovala a dohonila Lvího plamena u trnového tunelu. Ostrodráp, Popelouška a Břečťanotlapka už vycházeli z tábora ven.

Měla bych Lvímu plamenovi říct o Levharthvězdě?

„Tak poběž, Holubitlapko!“ volala na ni její sestra.

Ne, řeknu mu to později.

Proklouzla kolem svého učitele a rozběhla se za svou sestrou do lahodně vonícího podrostu. Po bouřce byl les měkký a poddajný, půda byla voňavá a pružná. Slunce už začalo les zahřívat a mezi větvemi stoupala pára.

Na zemi se leskly nově spadané listy, některé ještě stále zelené, ale seschlé nedávným suchem a strhnuté z větví přivalovým deštěm. Holubitlapka se jimi prodrala až k Břečťanotlapce. Hlasitě zavrňela, když hodila plnou packu listů po své sestře.

„Hej!“ Břečťanotlapka si vytřásla listy z kožíšku a na oplátku po Holubitlapce taky hodila jednu hrst. Pak se otočil a utekla.

Holubitlapka se za ní rozběhla. Břečťanotlapka vyskočila na spadlý strom a zaryla do něj drápy, až z něj odpadla kůra, která se Holubitlapce zachytila mezi fousky. Holubitlapka vyskočila za svou sestrou a strčila do ní, aby ji vyvedla z rovnováhy. Pobaveně vypískla, když se Břečťanotlapka zakymácela, a pak se dramaticky svalila na zem na druhou stranu.

Břečťanotlapka vyjekla a spadla do hustého trsu kapradí, ve kterém úplně zmizela.

„Břečťanotlapko?“ Holubitlapka si ke kapradí přičichla a ztuhla, když nezaznamenala žádný pohyb. „Jsi v pořádku?“

Kapradí se zachvělo a Břečťanotlapka se z něj vyřítla přímo proti Holubitlapce, kterou povalila na záda. Břečťanotlapka vítězoslavně přišpendlila svou sestru k zemi. „Dokonce ani Třešnička už by neskočila na trik, kdy si hraješ na mrtvou!“ zavrnila.

Holubitlapka se do ní opřela zadními packami a snadno ji ze sebe shodila. Uvědomovala si, jak moc na své dlouhé výpravě za bobry zesílila. Břečťanotlapka se vyškrábala na nohy a hned uskočila na stranu, když se po ní Holubitlapka vrhla.

„Ha! Vedle!“ posmívala se jí Břečťanotlapka, než se rozběhla ze svahu k jezeru.

Holubitlapka se pustila za ní až k místu, kde stromy prořídly. Málem do Břečťanotlapky vrazila, protože její sestra se náhle smykem zastavila.

„Pání!“ Stříbrobílá učednice zírala na jezero s otevřenou tlamičkou.

Už mizelo rozlehlé vyschlé dno jezera, které bylo předtím pokryté jen mělkými bahenními tůňkami, v nichž se k sobě choulily ryby, zatímco klany je žárlivě obcházely.

Místo toho tam zářila stříbřitá vodní plocha lesknoucí se v ran-
ném svitu. Jezero bylo plné až po okraj a hladina se chvěla pod
převislými stromy a keři rostoucími na břehu. Vlnilo se a Holu-
bitlapka cítila na jazyku jeho chuť, stejně osvěžující a bohatou,
s příslibem života jako vlhký les.

„Poběž!“ Břečťanotlapka už pádila mezi stromy.

Holubitlapka se rozběhla za ní a packy jí tak klouzaly po vlhké
trávě, až se z nízkého písčitého břehu na okraji jezera málem zří-
tila. Dopadla na oblázky u okraje vody a běžela za Břečťanotlap-
kou.

„Nikdy jsem neviděla tolik vody!“ Vlny omývaly Břečťanotlap-
ce packy.

Holubitlapka se držela zpátky, moc dobře si totiž vzpomínala
na ten proud, který se vyvalil zpoza bobří hráze a povalil stro-
my, převrátil keře a vířil kolem ní jako bouře, zatímco ji odnášel
zpátky do lesa. Tehdy byla voda děsivá, pěnicí bestie, která zuřila,
že byla tak dlouho uvězněná za hrází. Ale jezero teď vypadalo
klidně; jako baculatý stříbrný mourek stočený do klubíčka pod
modrou oblohou.

„Odkud se vzala všechna ta voda?“ divila se Břečťanotlapka.
„Z nebe? Z potoka?“

Holubitlapka naklonila hlavu na stranu a zaposlouchala se. Sly-
šela, jak ve všech potocích kolem jezera teče voda, kterou doplni-
ly nedávné deště. „Potoky jsou zase plné,“ pověděla Břečťanotlap-
ce. „Nejen ten náš, ale všechny. Díky těm přívalovým deštům.“

„To je dobře,“ přikývla Břečťanotlapka. „Doufám, že jezero už
nikdy nezmizí.“ Sklonila hlavu, aby se napila ze třpytivé vody, ale
pak uskočila, když jí malá vlnka šplouchla do čumáčku.

Zpoza nich se ozvalo zlostné zamňoukání. Holubitlapka se otočila a uviděla, jak k nim běží Ostrodráp s Popelouškou a Lvím plamenem.

„Tohle je hlídka, ne výlet pro kořata!“ pokáral je. „Děláte takový rámus, že vyplašíte všechnu kořist v okolí. Vůbec to teď kočkám na lovu nezávídím!“

Holubitlapka svěsila hlavu a následovala Břečťanotlapku zpátky nahoru na břeh, kde se společně zastavily před Ostrodrápem. „Omlouvám se.“ Uši jí hořely studem.

„Vím, že je to vzrušující, mít jezero zpátky,“ mňoukl Lví plamen soucitně, „ale hrát si můžete později.“

Ostrodráp se na ně ale dál přísně díval. „Označkovaly jste tady hranici?“ Mávl ocasem a ukázal směrem k pachovým značkám zhruba tři délky od okraje vody. „Když je teď jezero zase plné, musíme obnovit staré značky.“

„Hned se do toho dám.“ mňoukla Břečťanotlapka a odběhla. „Au!“ Smykem se zastavila a zvedla jednu packu. Uši přitiskla k hlavě a oči vykulila bolestí.

„Co se děje?“ Popelouška se rozběhla ke své učednici a prohlédla jí packu.

Břečťanotlapka sebou trhla a chtěla se jí vymanit.

„Nehýbej se,“ nařídila jí Popelouška. Chytla své učednici packu pevněji a přičichla si k jejímu polštářku. Uchopila do zubů třísku a začala tahat.

„Aúú!“ kvílela Břečťanotlapka a stále se jí snažila vykroutit.

„Počkej!“ mňoukla Popelouška skrz zaťaté zuby. „Už to skoro mám.“ Pevně jí držela packu, a když naposledy pořádně zatáhla, vytáhla jí z packy zahnutou, zkrvavenou třísku.

„U Hvězdného klanu, to bolelo!“ Břečťanotlapka poskakovala v kruhu a klela. Pak si začala packu olizovat.

Holubitlapka k ní došla. „Jsi v pořádku?“

Břečťanotlapce chlupy nakonec zase slehly. Zatřásla packou a prohlídla si malou ranku ve svém polštářku, odkud jí stále vytékaly kapičky krve. „Už je to lepší,“ povzdechla si.

Ostrodráp si přičichl k trísce, kterou Popelouška vyplivla na zem, a pak se rozhlédl po hladké trávě na břehu. Oči mu potemněly, když spatřil dvě poloviny rozlomeného klacku ve vysoké trávě. „Nejspíš je to z toho.“

Holubitlapka to hned poznala. „Šlápla jsem na to, když jsme tu byli minule.“ Vytáhla jednu půlku z trávy a položila ji před Ostrodrápa, pak odešla i pro tu druhou.

Lví plamen zíral na ty rozlomené kousky s očima vytřeštěnými zděšením. Otevřel tlamičku, jako by chtěl něco říct, ale Ostrodráp ho předběhl.

„Hodte je do jezera,“ rozkázal jim zástupce velitele Hromového klanu. „Nechci, aby se zranily ještě nějaké další kočky.“

Holubitlapka zvedla jednu půlku a odtáhla ji k vyšší části břehu, kde voda omývala písčité svah. Hodila dřevo, co nejdál dokázala, a užívala si, jak šplouchlo o hladinu. Pak se vrátila pro druhý kus, ale Břečťanotlapka už ho shazovala přes okraj břehu do hluboké vody.

Když druhý kus dřeva dopadl do vln, Holubitlapka uslyšela, jak se lesem ozvalo zmučené kvílení kočky v bolestech. Ztuhla a poslouchala. Šlápla snad nějaká další kočka na třísku? Ohlédla se na své druhy, ale ti jen klidně sledovali, jak dva kusy dřeva plují od břehu pryč. Nikdo z nich nevydal žádný zvuk.

Holubitlapka se zamračila. Natáhla své smysly dál a nastražila uši; poslouchala a snažila se zjistit, která kočka tak bolestně zavyla. Vlhký vánek k ní donesl pach s dozvuky bolesti.

Sojčipírko!

Slyšela, jak si olizuje chlupy na svém boku. Tahy jeho jazyka byly naléhavé, jako by se snažil najít nějakou ránu.

Holubitlapce se otřel o kožíšek strach. Když Sojčipírko tak zmučeně zavyl, znělo to, jako by mu někdo zaklesl drápy do srdce. A Lví plamen teď stál vedle ní a celý ztuhlý zíral na kusy klacku vznášející se uprostřed jezera. Pohled mu zatemnily obavy a Holubitlapka se z nevysvětlitelného důvodu zachvěla.

KAPITOLA 2

„Au!“ Sojčipírko se zapotácel, když ho bodlo v boku. Zběsile si ho olízal a očekával, že ucítí krev. Ale kožíšek měl nedotčený.

Zmateně zavěřil a ucítil byliny, které měl před sebou rozložené na podlaze léčitelského doupěte. Opatrně natáhl packu dopředu a ohmatal prostor kolem sebe, jestli nenajde nějaké ostružiní.

Nic.

Co ho tedy tak bodlo?

Asi se mu to zdálo. Možná Levharthvězdina smrt protála vzduch, jak Hvězdný klan truchlil. Nebo se ho možná nějak dotkl Mlžin jmenovací ceremoniál – šok z obdržení nových životů se možná přenesl z její mysli až do té jeho. Zamračil se. Změna v klanovém vedení byla důležitá událost; možná bylo nevyhnutelné, že ho to nějak ovlivní.

Ještě jednou prošel kolem řady bylin a ostré píchání v boku se už proměnilo v tupou bolest. Listy usychaly ve vánku, který dovnitř pronikal ostružiním vlajícím ve vchodu do doupěte, a do kotliny dopadal dostatek slunečních paprsků, aby vzduch ohřál.

Už mu nezbyvalo nic než jen čekat. Takže měl dost času, aby zkontroloval Makomrázku a její kotata.

Sojčipírko přeskočil listy a prodral se ven z doupěte, přičemž ho ostružiní příjemně pohladilo po páteři.

Ohnivý měsíc podřimoval na Vysoké římse a jeho dech se vzdouval v chladném ranním vzduchu, zatímco bradou spočíval na okraji zubatého kamene. Bouřka ležela vedle něj. Sojčipírko slyšel, jak se o sebe otírají kožíšky a jak se jim při dechu zvedá hrud'. Nejspíš museli být v noci zase na lovu. Sojčipírko věděl, že hromový velitel se svou partnerkou někdy rád vyklouzne z tábora, zatímco všichni ostatní spí, a společně pak pobíhají lesem. Přesně o tom se teď Ohnivému měsíci zdálo a Sojčipírko ucítil radost hromového velitele, jak si užíval svobodu lesa se svou partnerkou po boku, bez starostí o klan, které nechal za trnovou bariérou.

Sojčipírko odtáhl svou mysl pryč; vždy mu bylo nepříjemné pronikat do myšlenek svých druhů, ale zároveň ho to vždy i lákalo.

„Poběž, Květinotlapko!“ zavolal Šedý pruh na svou učednici. „Máš pomáhat, ne si hrát.“

Květinotlapka ztuhla a přestala máchat ocáskem. Z hromádky zvětralých listů, které držela mezi packami, jí pár spadlo.

„Ha!“ Šípkotlapčiny packy se otřely o zem, jak uskočila z cesty, a Sojčipírko si dokázal představit, co dělají; Květinotlapka chtěla po své sestře hodit hromádku listů, ale Šedý pruh ji načapal.

„Omlouvám se.“ Květinotlapka posunula listy ocasem k Šedému pruhovi a ten se opět dal do práce; Sojčipírko slyšel, jak se mu kožíšek otírá o ostny.

„Je tu víc děr než v králíčí noře,“ postěžoval si. „Chci je ucpat listím, než se vítr ochladí.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí válečníci: Znamení hvězd (2) – Mizející ozvěny.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.